KÜÇÜK MUCİZE

ROSS MONTGOMERY

Çeviri: Nazlıcan Kabataş

Kronik
İLK GENÇ

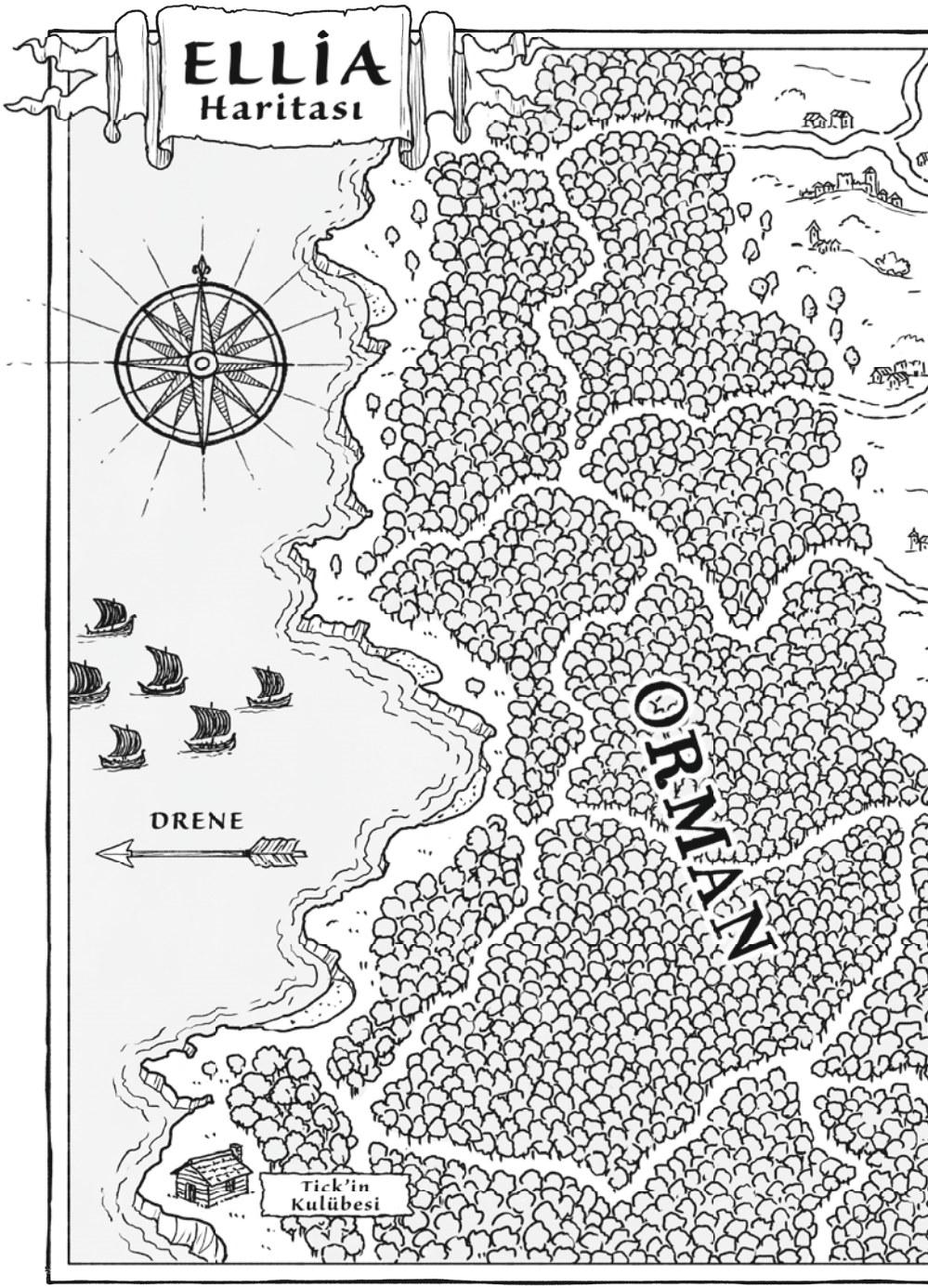
ELLİA
Haritası
DRENE
ORMAN
Tick'in
Kulübesi

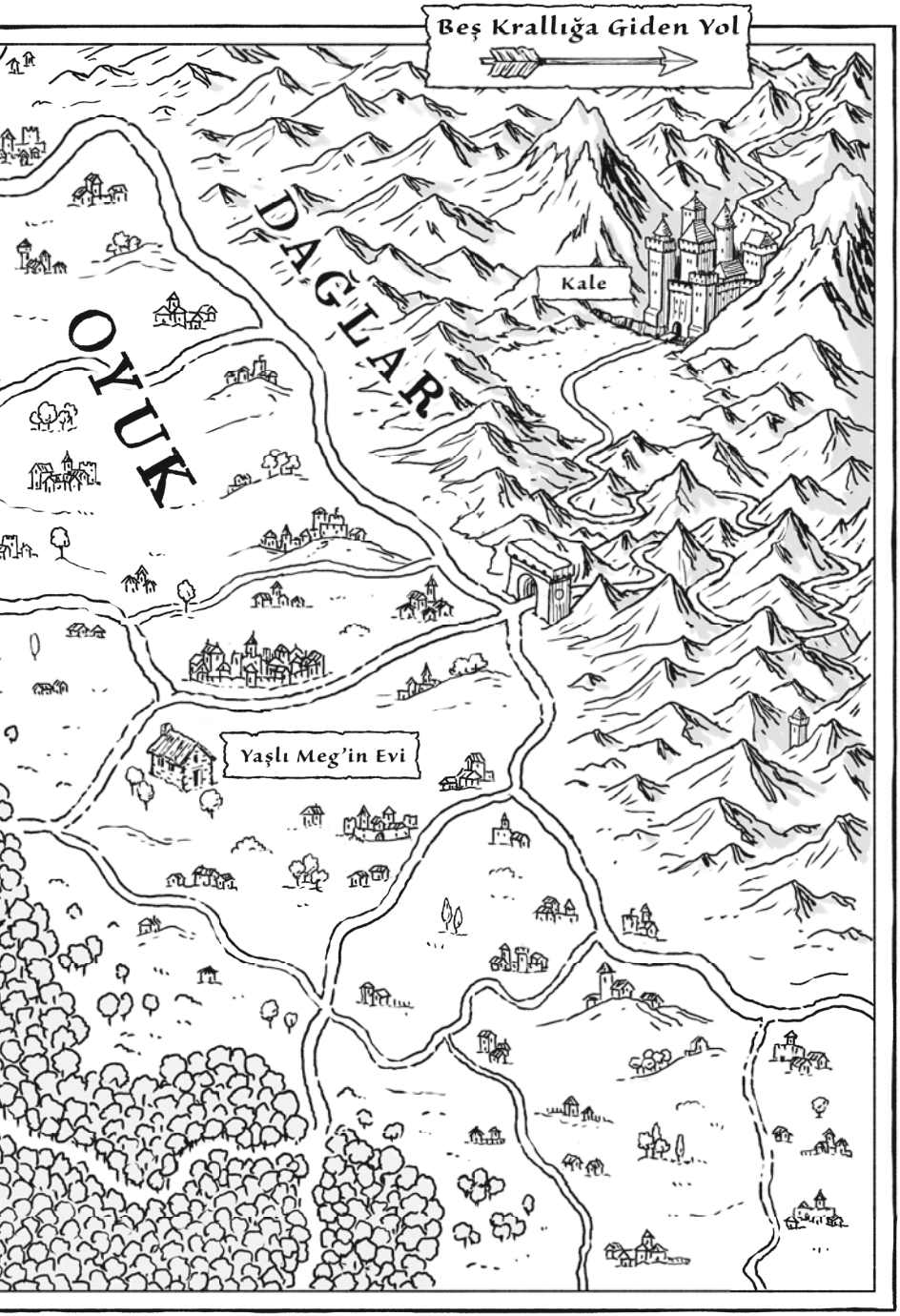
Beş Krallığa Giden Yol
DAĞLAR
OYUK
Kale
Yaşlı Meg'in Evi

KuLüBe

1
TICK

"Yiyecek... su... yakacak odun..."

Tick ormanda ilerlerken kuru dalları kucağına topluyordu. Kollarındaki yığın neredeyse taşıyamayacağı kadar ağırdı ama Ellia'da kışı atlatabilmek için bolca odun gerekiyordu. Üstelik düzgün yanmaları için önceden kurutulmaları şarttı. Tick yürürken kendi kendine söyleniyordu.

"Sonra kepenkleri tamir etmemiz lazım. Ardından da çatıya katran sürmemiz gerekiyor..."

Bir şey sırtına öyle sert çarptı ki Tick az kalsın kucağındaki odunları düşürüyordu. Hızla dönüp ters ters baktı. "Pebble! Biraz dikkat etsene!"

Pebble, Tick'in atıydı; kırçıllı gri tüylü bir kısrak. Omuzları yerden bir buçuk metre kadar yüksekteydi; uzun, beyaz perçemleri ve beyaz bir kuyruğu vardı.

Artık neredeyse yirmi yaşındaydı. Gençlik günleri geride kalmıştı ama ata bakıp buna inanmak zordu. Pebble *hiçbir şeyi* gözden kaçırmazdı. Şimdi de Tick'in sırtını morartacak kadar sert dürtüyor, bir yandan da toynaklarını yere vuruyordu; *önemli bir şey var,* der gibiydi.

Tick onun baktığı yöne baktı ve inledi. Leaf, bir ağacın etrafında sekerek dolaşıyor, avazı çıktığı kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu.

"Leaf!" diye çıkıştı Tick. "Bana yardım etmen gerekiyordu."

"Ediyorum ya," dedi Leaf, elindeki incecik dalı sallayarak.

Tick'in canı sıkıldı. Leaf onun küçük kardeşiydi ama Tick'e göre, benzerlikleri burada sona eriyordu. Tick çalışmayı severdi, Leaf oynamayı. Tick bir şeyler yapmayı severdi, Leaf onları bozmayı. Tick on yaşındaydı, Leaf ise henüz beş yaşında bile değildi. Üstelik birbirlerine de hiç benzemezlerdi. Tick ince yapılı ve koyu renk saçlıydı; Leaf'in ise neredeyse omuzlarına kadar uzanan altın sarısı bukleleri vardı.

"Bunlarla oyalanacak vaktimiz yok," diye homurdandı Tick. "Kış kapıda. Dağlardan kar fırtınaları inmeye başladığında işlerin ne kadar zorlaşacağını kimse bilemez. Unutma: *Karı asla hafife alma Küçük*

Mucize. Minnacık bir kar tanesi tek başına bir hiçtir ama yeterince çoğu bir araya gelirse...”

Bu sözler Tick’in ağzından öylesine, kendiliğinden dökülmüştü; onları yüksek sesle söylediğini ilk başta fark etmedi bile. Yerden birkaç dal daha almak için eğilmişken birden durdu.

“...yeterince çoğu bir araya gelirse seni canından edebilir.” Bunlar büyükbabasının sözleriydi. En sevdiği öğütlerden biriydi. Büyükbabasının, Tick’in aklına gelebilecek her durum için yüzlerce sözü vardı.

Şimdiyse geriye o sözlerden başka bir şey kalmamıştı. Büyükbabasının huzur veren sessizliği, insanı sıcacık sarıp sarmalayan sesi... Hepsi gitmişti.

Tick derin bir nefes almaya çalıştı. Hüznün ağırlığı göğsünü sıkıştırmıştı. Sonra omuzlarını geriye atıp dimdik doğruldu.

“Yani... yani *hazırlıklı* olmamız gerekiyor. Büyükbabam olmadan geçireceğimiz ilk kış olacak bu, unuttun mu? Artık kendi başımızayız.” Dalları Pebble’ın eyerine yerleştirip eski bir iple sıkıca bağladı. “Bu da her zamankinden daha çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Cesur olmalıyız. Büyümüş gibi davranmalıyız.”

Sıradaki sözler dilinin ucundaydı ama Tick onları söylerse ağlamaya başlayacağını biliyordu: *Onu gururlandırmalıyız.*

Tick, büyükbabasını gururlandırabilmek için her şeyini verirdi. Ormanda yaşamaya dair bildiği her şeyi ona büyükbabası öğretmişti: Nasıl tuzak kurulacağını, zehirli meyvelerin nasıl ayırt edileceğini, nasıl sığınak bulunacağını... Büyükbabası, Ellia kıyılarının en uzak köşesindeki kulübeyi kendi elleriyle inşa etmişti. En yakın insandan bile kilometrelerce uzakta yaşarlardı. Bazen aylarca, başka tek bir insan yüzü görmezlerdi. Büyükbabası öldüğünden beri orman Tick'e eskisinden de boş görünüyordu.

"Hadi," diye iç çekti Tick. "Kulübeye dönelim. Kalan son meyveleri turşuya basmamız gerekiyor.

Leaf cevap vermedi. Hatta Tick'i dinlemiyordu bile. Ağaçların ötesine, denize doğru bakıyordu.

"Leaf! Beni duydun mu?" diye kızdı Tick. "Dedim ki..."

"O ne öyle?" dedi Leaf.

Tick tam yeniden kızacakken başını kaldırdı. O anda bütün düşünceleri, rüzgârda savrulan bir avuç toz gibi dağılıp gitti.

Bulundukları orman, yeşil dalgaların yaladığı çakıllı bir kıyı boyunca uzanıyordu. Ellia Denizi önlerinde ufka kadar seriliyordu. Buradan kilometrelerce uzağı görmek mümkündü. Hava açık olduğu

zamanlar bazen Tick, gözlerini kıstığında ta Drene Krallığı'nın kıyılarını bile seçebilirdi.

Ama şimdi Drene'yi göremiyordu. Gördüğü tek şey, ufku bir uçtan diğerine kaplayan siyah yelkenlerdi.

Elindeki son odun parçası da yere düştü. Ne gördüğünü ânında anlamıştı. Bu bir donanmaydı. Binlerce savaş gemisi bu tarafa doğru ilerliyordu.

Dreneliler geliyordu.

Büyükbabası, Drene halkı hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı Tick'e: kana susamış imparatorlarını, savaş makinelerini, krallıkların üzerinden ölüm dalgası gibi geçen siyahlara bürünmüş süvarilerini... Daha önce de Ellia'yı pek çok kez işgal etmeye kalkışmışlardı ama bunu hiç başaramamışlardı. Dağlardan kış indiğinde her seferinde okyanusun ötesine geri püskürtülmüşlerdi. Yine de büyükbabası, kulübenin kapısının yanında her zaman bir acil durum çantası bulundururdu: su, çakmaktaşı, ok ve yay, yedek kıyafetler, bir bıçak... *Her ihtimale karşı*, derdi.

Ve şimdi o ihtimal gerçekleşmişti. Dreneliler işgal etmeye geliyordu.

Tick ufuktaki karanlık çizgiye bakakaldı. Yiyecekler, odunlar, kulübe... Artık bunların hiçbir önemi

yoktu. Birkaç gün içinde –hatta rüzgâr böyle esmeye devam ederse birkaç *saat* içinde– o savaş gemileri kıyıya ulaşacaktı. Ellia'nın sahilleri binlerce Dreneli asker, okçu, süvari ve daha niceleriyle dolup taşacaktı. Büyükbabası Tick'e sonrasında ne olacağını da anlatmıştı. Ordu, kıyıda yaklaşık bir hafta boyunca hazırlık yapacaktı önce. Ardından krallığın içine ilerleyecek, köy köy dolaşıp önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacaktı. Hiçbir şey bağışlanmayacaktı. Hiçbir şey ayakta kalmayacaktı. Saklanmanın yolu yoktu. Onlarla savaşmanın yolu da yoktu. Tick'in yapabileceği tek şey kaçmaktı.

"Tick?" Leaf yeniden konuştu; sesine bu kez belli belirsiz bir tedirginlik sinmişti. "*O* ne öyle dedim!"

Tick'in açıklama yapacak vakti yoktu. Hemen kulübeye gidip çantayı alması gerekiyordu. "Leaf, olduğun yerde kal. Pebble, ona göz kulak ol."

Pebble kişnedi; *emredersin*, der gibiydi. Tick dizginleri kardeşinin eline tutuşturdu.

Leaf'in gözleri korkudan büyümüştü. "Ti-Tick? Nereye gidiyorsun?"

Ama Tick çoktan ormanın içinde koşmaya başlamıştı. Büyükbabasının ona söylediği şeyi yapmak zorundaydı.

Çantayı bul. İçine taşıyabildiğin kadar yiyecek

kavanozu koy. Sonra kaç. Ama çabuk ol. Ve sakın kimse seni görmesin.

Tick, büyükbabasının bu konuda neden bu kadar endişelendiğini hiç anlamamıştı. Burada, en yakın köyden kilometrelerce uzaktayken onları kim görebilirdi ki? Birazdan çantayı alacaktı. Sonra Pebble onları olabildiğince hızlı şekilde ormandan uzaklaştıracaktı.

Ağaçların arasında kulübeyi görmeye başlamıştı bile.

Derken birden durdu. Dengesini kaybetmemek için bir ağacın gövdesine tutundu. Boğazına yükselen korku çığlığını son anda bastırdı.

Kulübenin önünde biri duruyordu.